U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, jako soud odvolací, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Karly Musilové a soudců Mgr. Jany Tillové a Mgr. Jaromíra Synka v právní věci žalobců **a) Aleše G.**, nar. xxx, bytem xxx, a **b) Simony K.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupených Mgr. Martinou Vévodovou, advokátkou se sídlem Slovenská 539/12, Olomouc, proti žalovaným **1) Jiřímu Z.**, nar. xxx, bytem xxx, a **2) Aleně B.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupené Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem Kosmonautů 989/8, Olomouc, o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem, rozhodl o odvolání žalovaných 1) a 2) proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 4. 11. 2015 č. j. 12 C 391/2010-238 ve znění opravného usnesení ze dne 1. 12. 2015 č. j. 12 C 391/2010-242,

t a k t o :

Rozsudek okresního soudu **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud zrušil podílové spoluvlastnictví žalobce a), žalobkyně b), žalovaného 1) a žalované 2) k pozemku parc. č. st. xxx v k. ú. xxx, jehož součástí je budova č. p. xxx příslušná k části obce xxx a obci xxx, a k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, jak je zapsáno na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Olomouc (výrok I.). Pozemek parc. č. st. xxx, jehož součástí je budova č. p. xxx příslušná k části obce xxx a obci xxx, a pozemek parc. č. xxx v k. ú. xxx přikázal do podílového spoluvlastnictví žalobce a) Aleše G. co do podílu o velikosti ¾ id. a žalobkyně b) Simony K. co do velikosti podílu ¼ id. (výrok II.). Žalobci a) uložil povinnost zaplatit žalovanému 1) na vypořádání podílového spoluvlastnictví částku 1.968.750 Kč ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Žalobci a) uložil povinnost uhradit žalované 2) na vypořádání podílového spoluvlastnictví částku 1.181.250 Kč ve lhůtě do 60 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.). Žalovaným 1) a 2) uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobcům a), b) k jejich ruce společné a nerozdílné na náhradě nákladů řízení částku ve výši 212.579 Kč do 60 dnů od právní moci rozsudku (výrok V.). Žalovaným 1) a 2) uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit na nákladech řízení státu částku ve výši 6.304 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Olomouci (výrok VI.).

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný 1). Uvedl, že žalobce a) neprokázal svou solventnost, tedy schopnost uhradit náhradu za podíly předmětné nemovitosti. Soudu předložené potvrzení banky z 18. 9. 2015 v žádném případě není dokladem o zajištění hypotečního úvěru. Jde o zcela nezávazný příslib, který banka bez nějakých dalších podmínek vystavuje klientům, kteří u ní mají zřízen běžný účet a na něm nějaké pravidelnější příchozí platby. Jde o fázi, kdy banka ani nezjišťuje, zda klient má nemovitost, kterou bude za úvěr ručit. Toto banka zjišťuje až v dalším řízení o poskytnutí hypotečního úvěru. Žalobci žádný nemovitý majetek dostatečné hodnoty, kterým by mohli za úvěr ručit, nemají. Že žalobci a), b) prostředky na vypořádání spoluvlastnictví nemají, a ani nejsou schopni je zajistit, by se jednoznačně prokázalo, pokud by prvoinstanční soud neignoroval návrhy důkazů žalované strany. Před podáním žaloby se původní žalobkyně Anežka G. opakovaně telefonicky dožadovala toho, aby žalovaní odprodali svůj podíl na domě, protože „oni“ ho potřebují celý (aby se tam mohla nastěhovat dcera Simona K.) vzhledem k tomu, že manžel původní žalobkyně Anežky G. Zdeněk G. má „alzheimera“ a ona péči o něj nezvládá. Žalovaný 1) s tím v zásadě souhlasil, ale žádal průkaz o tom, že žalobkyně Anežka G. má na vypořádání potřebný finanční obnos. Ta však solventnost nijak nedoložila a podala žalobu. Ani v průběhu řízení nedoložila, že potřebný finanční obnos má. Původní žalobkyně nabyla spoluvlastnický podíl označených nemovitostí od svého manžela Zdeňka G. darováním, takže nejde ani o předmět společného jmění manželů. Ve smlouvě manžel původní žalobkyně nemá nějak zajištěno užívání nemovitosti. Vyjádřil názor, že všichni žalobci své podíly nabyli nezákonným způsobem, takže jejich podaná žaloba není legitimní. Uvedl, že rozsudkem soudu prvního stupně byla porušena ústavně garantovaná majetková práva žalovaných, neboť jejich majetek byl vystaven mimořádnému a neodůvodnitelnému riziku. Zatímco pro žalobce z rozsudku vyplývá jistota, že podíly na společných nemovitostech získají, žalovaná strana nemá žádnou jistotu, že příslušné náhrady vůbec někdy obdrží. To signalizuje nerovný přístup soudu ke stranám a porušení práva na nestranný a spravedlivý proces. Za nepřijatelnou označil šedesátidenní lhůtu na vyplacení náhrady za spoluvlastnické podíly. Soud tuto lhůtu nijak neodůvodnil. Pokud žalobci finanční prostředky mají, nechť je uhradí v přijatelné lhůtě, např. do tří dnů od nabytí právní moci rozsudku. Byly ignorovány věcné připomínky ke znaleckému posudku a argumentace soudní znalkyně byla v některých případech nevěrohodná. Výrok o náhradě nákladů označil za neodůvodněný, chybný. V průběhu odvolacího řízení žalovaný 1) navrhl, aby soud předvolal svědky Moniku V., zaměstnankyni pobočky Raiffeisenbank v Olomouci, která měla vypovídat k mechanismu schvalování hypotečních úvěrů, a dále původní žalobkyni Anežku G. k prokázání, že žalobu podala, aniž měla finanční prostředky na úhradu spoluvlastnických podílů žalovaných. V doplnění odvolání, vyjma toho, co bylo již uvedeno, žalovaný upozornil, že znalecký posudek k předmětné nemovitosti, ze kterého soud zřejmě míní vycházet, je více než rok starý, neaktuální, neboť ceny nemovitostí „raketově“ rostou, protože poptávka výrazně převyšuje nabídku. Odhadnutá cena domu dle znaleckého posudku je nízká vzhledem k dnešní realitě na trhu. Poukázal, v jak atraktivní lokalitě se dům ve spoluvlastnictví účastníků nachází, že je blízko města s dobrou dopravní obsluhou a v klidné čtvrti. V domě jsou dva byty, garáže s dalšími prostory využitelnými jako dílna, sklad sezónních potřeb. Dům umožňuje přístavbu. Domáhal se, aby krajský soud rozsudek okresního soudu zrušil a v plném rozsahu věc vrátil k novému řízení.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání i žalovaná 2). V řízení před soudem prvého stupně dle jeho mínění došlo k zásahu do ústavně zaručeného práva žalované 2) na spravedlivý

proces a v důsledku toho také k porušení ústavních garancí ochrany vlastnického práva. Okresní soud nezkoumal otázku, zda žalobce a) je schopen vyplatit soudem určenou náhradu. Žalobkyně b) evidentně není schopna předmětnou náhradu vyplatit. Soud vydáním napadeného rozsudku vytvořil situaci, která se intenzitou zásahu do ústavně zaručených práv odvolatelky rovná vyvlastnění bez náhrady. Okresní soud evidentně přehlédl, že potvrzení banky předložené žalobcem a) v žádném případě nedokládá, že by měl přislíben hypoteční úvěr; předložený dokument představuje pouze předschválený limit úvěru, a to v případě, že by do data uvedeného na potvrzení byla podána žádost o hypoteční úvěr. Z formulace potvrzení banky plyne, že žádost o úvěr ze strany žalobce a) podána nebyla, natož že by snad žalobci a) byl úvěr na úhradu podílu žalované 2) vyřízen, popřípadě závazně přislíben. Platnost tohoto potvrzení skončila dne 30. 9. 2015 a žalobce a) nepodal do té doby žádost o předschválenou hypotéku a v době vyhlášení rozsudku dne 4. 11. 2015 potvrzení nebylo již delší dobu platné a žádný jiný doklad o tom, že žalobce a) má vyřízen hypoteční úvěr na úhradu podílu žalované 2), do dne vyhlášení rozsudku soudu žalobce a) nepředložil. V soudním řízení bylo prokázáno, že i původní žalobkyně (matka žalobců) na úhradu ceny spoluvlastnických podílů žalovaných neměla finanční prostředky. Zcela obdobně se choval i žalobce a). Soud opomenul vyřešit otázku, zda v dané situaci nejsou dány důvody pro zamítnutí žaloby, které navrhoval žalovaný 1). Z jednání předchozí žalobkyně a nynějších žalobců jsou dány důvodné pochybnosti o solventnosti a tyto okolnosti samy o sobě jsou způsobilé založit důvod pro zamítnutí žaloby. Žalobce a), ač požaduje přikázání spoluvlastnických podílů žalovaných, nemá zajištěny finanční prostředky na vypořádání podílů žalovaných, a o jiný způsob vypořádání (prostřednictvím uzavření mimosoudní dohody) žalobci zjevně neměli zájem. Jestliže žalobce a) až v průběhu odvolacího řízení předložil úvěrovou smlouvu, stalo se tak po lhůtě, kdy řízení bylo již koncentrováno. Není jasné, proč takovou listinu nepředložil dřív. Nemovitost a její součást, o kterou v řízení jde, nelze rozdělit, žalobu je ale třeba zamítnout z toho důvodu, že není vhodná doba s ohledem na podmínky na realitním trhu k újmě žalovaných. Domáhala se změny napadeného rozsudku tak, aby žaloba byla zamítnuta a pokud tak soud neučiní, navrhla změnu rozsudku, aby byl nařízen prodej ve veřejné dražbě, což je pro žalované výhodnější. Náhradu nákladů by měli hradit žalobci žalovaným, neboť nebyli schopni prokázat solventnost k zaplacení.

Žalobci se k odvolání žalovaných písemně vyjádřili, navrhli potvrzení věcně správného rozsudku. Nesouhlasili s tím, že výsledek řízení před soudem prvního stupně nevyhovuje kritériím spravedlivého procesu, neboť z výsledků provedeného dokazování vyplývá, že žalobce a) byl schopen poskytnout náhradu ostatním spoluvlastníkům při přikázání věci. Tato skutečnost plyne ze žalobcem a) předloženého důkazu potvrzení banky, že má předschválený limit hypotečního úvěru ve výši 2.817.000 Kč a na jeho bankovním účtu se k 21. 9. 2015 nachází peněžní prostředky ve výši 369.881,69 Kč. Soud nezhodnotil některý z důkazů v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, a nelze mít za to, že proběhnuvší proces nevyhovuje zákonnému postupu v řízení. Judikatura soudů Nejvyššího i Ústavního v posledním období zdůrazňuje hledisko solventnosti účastníka k vyplacení spoluvlastnického podílu, které se v judikatuře profiluje ve dvojí podobě, jednak jako samotná podmínka pro přikázání věci některému ze spoluvlastníků a jednak jako jedna z okolností, k nimž je nutno při vypořádání přihlížet při posouzení toho, komu má být věc přikázána (např. při rovnocenných zákonných kritériích může být rozhodujícím pro přikázání věci objektivní schopnost náhradu poskytnout z hlediska dispozice volnými finančními prostředky nebo jejich bezprostředním obstaráním a použitím dříve ve srovnání se spoluvlastníkem druhým, ačkoliv i ten by podmínku solventnosti k poskytnutí náhrady obecně splňoval – rozhodnutí NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1604/2005). Z

potvrzení banky o předschváleném limitu je zřejmé, že žalobce a) získá hypoteční úvěr v minimální výši 2.817.000 Kč a tato částka je pro vypořádání podílového spoluvlastnictví dostačující. K žádosti o předschválení hypotečního úvěru jsou předkládány všechny potřebné dokumenty, na jejichž základě se hypoteční úvěr poskytuje. V průběhu odvolacího řízení poukázala zástupkyně žalobců, že žalobci nechtějí setrvávat ve spoluvlastnictví a současně prokázali solventnost vyplacení spoluvlastnických podílů žalovaných úvěrovou smlouvou. Rovněž bylo prokázáno, že oba žalobci souhlasí s uzavřením zástavní smlouvy.

Odvolací soud k odvolání žalovaných rozhodl rozsudkem ze dne 2. 6. 2016 č. j. 69 Co 107/2016-367 tak, že rozsudek okresního soudu potvrdil ve výrocích o zrušení a způsobu vypořádání podílového spoluvlastnictví, změnil výrok o náhradě nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podali oba žalovaní dovolání a Nejvyšší soudu ČR rozsudkem ze dne 14. 12. 2016 č. j. 22 Cdo 5180/2016-396 zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku krajského soudu byla pouze a jedině ta okolnost, že odvolací soud se dle názoru dovolacího soudu nevypořádal s námitkou žalovaných týkající se aktivní legitimace žalobců, že právní předchůdkyně žalobců nemohla na žalobce platně převést vlastnické právo k předmětným pozemkům, neboť se sama nikdy nestala platně jejich vlastníkem. Žalovaní v odvolání namítali, že žalobci nejsou spoluvlastníky předmětných pozemků, neboť na jejich právní předchůdkyni nikdy nepřešlo vlastnické právo z jejího manžela z toho důvodu, že její manžel v okamžiku převodu trpěl Alzheimerovou chorobou, která mu bránila v posouzení vážnosti právního úkonu (darovací smlouvy). Odvolací soud se však otázkou vlastnického práva žalobců ke spoluvlastnickému podílu na předmětných pozemcích, a námitkami žalovaných, v úplnosti nevypořádal, když toliko uvedl, že žalobci jsou aktivně věcně legitimování, neboť nabyli vlastnické právo od své právní předchůdkyně na základě darovací smlouvy. Takové právní posouzení je dle závěru dovolacího soudu neúplné, neboť jednal-li by manžel právní předchůdkyně žalobců v duševní poruše, která jej k tomuto právní úkonu (darovací smlouvě) činila neschopným, pak by byl právní úkon absolutně neplatný, k čemuž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Po zrušení rozsudku odvolacího soudu dovolacím soudem se k otázce, zda žalobci své spoluvlastnické podíly na nemovitostech, o které v řízení jde, nabyli od své matky Anežky G. platně, vyjádřili, že Alzheimrova choroba byla u jejich otce PhDr. Zdeňka G. diagnostikována v samotném zárodku, diagnóza byla potvrzena ve velmi raném stadiu této nemoci, od počátečního nasazení několika medikamentů, otec v současné době užívá pouze jeden lék denně určený pro pacienty s Alzheimrovou chorobou. Jeho stav je stále stejný, nijak se nezhoršuje, komunikuje s rodinou o všech záležitostech a zajišťuje vše, co je potřebné, včetně vaření a úklidu domácnosti. Ke zdravotnímu stavu otce žalobci předložili vyjádření MUDr. Hany S., psychiatričky, která uvedla, že PhDr. Zdeněk G. je jejich pacientem od 4. 9. 2009. Ze zdravotnické dokumentace uvedla, že z psychiatrického hlediska s přihlédnutím k tehdejším amnestickým a kognitivním funkcím byl schopen v březnu 2010 uzavřít darovací smlouvu o převodu svého spoluvlastnického podílu na nemovitostech v Olomouci na svou manželku a podle názoru lékařky v té době byl schopen pochopit smysl a důsledku svého jednání.

Žalovaní 1), 2) se ke zprávě lékařky MUDr. Hany S. vyjádřili u jednání odvolacího soudu s tím, že tato zpráva nemůže být kategorickým důkazem o způsobilosti PhDr. Zdeňka G. k uzavření tak závažného právního úkonu vzhledem k chorobě, kterou trpěl. Jediným důkazem

je znalecký posudek z odvětví psychiatrie, jeho provedení žalovaní navrhli. Dle tvrzení žalované 2) neměl PhDr. Zdeněk G. v důsledku Alzheimrovy choroby, kterou trpěl dostatek rozumových a volních schopností. To je zřejmé z vnějších známek, za kterých byla smlouva uzavřena, že se zbavil majetku značné finanční hodnoty, aniž si jakýmkoliv smluvním způsobem zajistil bydlení, což je neobvyklé vzhledem k tomu, že převod se odehrál bezúplatně.

Žalovaný 1) vznesl námitku podjatosti členů senátu. Námitku písemně podal na podatelnu soudu v den, kdy odvolací jednání proběhlo 28. 3. 2017, před započetím tohoto jednání. V námitce uvedl, že po vyhlášení rozsudku odvolacího soudu dne 2. 6. 2016 byl na žalované činěn nátlak ze strany předsedkyně senátu „aby se žalovaná strana nebránila a nekladla odpor proti zlegalizované krádeži“. Předsedkyně senátu JUDr. Karla Musilová pronesla směrem k žalované straně tento výrok: „pokud žalovaní sami zkomplikují nějakým úkonem vypořádání, otázka, zda to nepůjde k jejich tíži, to si musí žalovaní sami rozmyslet“. Z tohoto vyjádření dovozoval, že soud je zainteresovaný na výsledku soudního řízení. Soud se musí chovat indiferentně k oběma stranám sporu a nezaujímat jakékoliv postoje k tomu, jaké opravné a jiné kroky hodlají v rámci soudního řízení a v souvislosti s ním učinit. Námitka žalovaného 1) směřovala i vůči ostatním dvěma členům senátu se zdůvodněním, že se měli proti uvedenému vyjádření předsedkyně senátu ohradit, a pokud tak neučinili, považuje je za podjaté.

Podle § 15a odst. 2 o. s. ř., účastník je povinen námitku podjatosti soudce (přísedícího) uplatnit nejpozději při prvním jednání, kterého se zúčastnil soudce (přísedící), o jehož vyloučení jde; nevěděl-li v této době o důvodu vyloučení nebo vznikl-li tento důvod později, může námitku uplatnit do 15 dnů po té, co se o něm dozvěděl. Později může námitku podjatosti účastník uplatnit jen tehdy, jestliže nebyl soudem poučen o svém právu vyjádřit se k osobám soudců (přísedících).

Podle § 15b odst. 1 o. s. ř., k rozhodnutí o námitce podjatosti soud věc předloží s vyjádřením dotčených soudců (přísedících) svému nadřízenému soudu. V řízení lze zatím učinit jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Podle § 15b odst. 2 o. s. ř., ustanovení odstavce 1 neplatí, byla-li námitka uplatněna před nebo v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná.

Odvolací soud k vznesené námitce především posuzoval v mezích § 15b o. s. ř., zda předložit věc k rozhodnutí o vyloučení svému nadřízenému soudu – Vrchnímu soudu v Olomouci.

Z povinnosti předložit věc k rozhodnutí o námitce podjatosti zákon stanoví výjimky v případech, kdy by bylo v rozporu se zásadou rychlé a účinné ochrany práv připustit uplatnění této námitky tam, kde by to znamenalo postup neúčelný. Tak je tomu právě v posuzované věci, neboť jde o námitku zjevně opožděnou. Z protokolu o jednání před odvolacím soudem, které se konalo 26. 4. 2016 (č. l. 297) vyplývá, že žalovaný 1) se tohoto jednání účastnil a byl tak jako ostatní přítomní u tohoto jednání poučen o svém právu vyjádřit se k osobám soudců (§ 15a o. s. ř.) ve složení senátu JUDr. Karla Musilová, Mgr. Jana Tillová a Mgr. Jaromír Synek. Žalovaný 1) nemohl vznést námitku podjatosti kdykoliv za probíhajícího řízení, ale jen nejpozději do patnácti dnů ode dne, kdy se o důvodu vyloučení členů soudního senátu dozvěděl.

Důvod vyloučení, jak vyplývá z vyjádření žalovaného 1) vznikl 2. 6. 2016, žalovaný 1) námitku uplatnil teprve 28. 3. 2017, neučinil tak v dalším průběhu řízení, ve lhůtě zákonem stanovené po vyhlášení rozsudku, proti kterému podal dovolání. Námitku vznesl až v den konání odvolacího jednání, ačkoliv o tom, že ve věci bude nařízeno odvolací jednání s předsedkyní senátu JUDr. Karlou Musilovou, byl uvědomen poprvé 27. 1. 2017 a následně v důsledku odročení dne 3. 3. 2017.

Odvolací soud po vyřešení vznesené námitky nepředložil spis svému nadřízenému soudu k rozhodnutí, věc projednal a rozhodl.

Otázka zásadní pro tento spor po rozhodnutí dovolacího soudu je posoudit platnost smlouvy uzavřené formou notářského zápisu dne 5. 3. 2010, podle které PhDr. Zdenek G. daroval manželce Anežce G. spoluvlastnický podíl předmětných nemovitostí, který ona následně převedla žalobcům darovací smlouvou ze dne 12. 12. 2013. Jde o námitku žalovaných, že PhDr. Zdenek G. darovací smlouvu uzavřel v důsledku Alzheimrovy choroby v duševní poruše, která jej k tomuto úkonu činila neschopným. Žalovaní k tomuto svému tvrzení mají též důkazní povinnost prokázat s vysokou mírou pravděpodobnosti, že PhDr. Zdeněk G. v kritickém momentě 5. 3. 2010 nebyl schopen v důsledku duševní poruchy, kterou trpěl, právně jednat, že choroba, kterou trpěl, mu bránila v posouzení vážnosti právního úkonu - darovací smlouvy. Žalovaní po poučení, které jim poskytl odvolací soud podle § 118a odst. 3 o. s. ř. navrhli znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, což nepochybně je důkaz vedoucí ke zjištění sporné skutečnosti existence duševní poruchy PhDr. Zdeňka G., zda v době, kdy uzavřel darovací smlouvu 5. 3. 2010, měla vliv na jeho schopnost posoudit následky svého jednání nebo své jednání ovládnout.

Krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu podle § 219a odst. 2 o. s. ř., neboť doplnění dokazování, které je za účelem posouzení platnosti darovací smlouvy ze dne 5. 3. 2010 zapotřebí provést, přesahuje meze odvolacího řízení a k této sporné skutečnosti významné pro posouzení merita věci bylo dosud provedeno zcela nedostatečné dokazování (§ 213 odst. 4 o. s. ř.). Krajský soud věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Odvolací soud v případě závěru, že žalobci jsou aktivně věcně legitimování, zdůrazňuje soudu prvního stupně povinnost vyhotovit aktualizaci znaleckého posudku vzhledem k delšímu časovému odstupu od vypracování posudku, který byl podkladem pro rozhodnutí o stanovení výše přiměřené náhrady žalovaným tak, aby rozhodnutí soudu reflektovalo aktuální obvyklou cenu předmětných pozemků a její součásti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **je** dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Olomouci

k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Olomouc 28. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Šachrová

JUDr. Karla Musilová v. r.
předsedkyně senátu